

Speech **Peter Sanches**, voorzitter Stichting IBS ter gelegenheid van het 25ste colloquium **Paramaribo, The City!**, 28 oktober 2006 in het Tropentheater te Amsterdam.

Dames en heren,

Van harte welkom op het IBS-colloquium met als thema Paramaribo, The City waarbij de nieuwe etnische en sociale dimensies in de hoofdstad voor het voetlicht worden gebracht.

Alvorens in te gaan op de inhoud van het colloquium wil ik hier kort twee mijlpalen memoreren. Ten eerste is dit ons 25ste colloquium. Het eerste colloquium vond plaats in mei 1981 in het Nijmeegs Cultureel Centrum de Lindenberg. Het thema op dat colloquium was 'Ontwikkelingen in Taal, Literatuur en Cultuur van Suriname'. Ik ben zeer benieuwd of er vandaag mensen in de zaal zitten die 25 jaar geleden dat colloquium hebben bezocht.

!!!!!!!Voor het geval er wel mensen zijn: Dit zijn de echte IBS stonfutu's!!!!!!!

Het ander heuglijke feit dat het memoreren waard is, is dat OSO dit jaar zijn 25ste jaargang beleefd.

De inleidingen van het eerste colloquium werden opgenomen in het eerste OSO-nummer dat in mei 1982 verscheen.

OSO werd tussen 1976 en 1979 als kwartaalblad uitgegeven door de stichting WI NA WAN in Nijmegen.

Na oprichting van IBS werd besloten van OSO een halfjaarlijks wetenschappelijk tijdschrift te maken dat nu onder auspiciën van IBS zou worden uitgegeven.

De naam OSO werd gehandhaafd. Op de omslag van het eerste OSO-nummer werd vermeld Nieuwe versie.

Inmiddels zijn wij met ingang van 2006 een samenwerkingsverband aangegaan met de KITLV-uitgeverij. Dit om de continuïteit en de kwaliteit van het blad te garanderen. Het feit dat OSO inmiddels zijn 25ste jaargang beleeft mag een prestatie van formaat worden genoemd. En dat zonder één cent subsidie en zonder vertraging bij de uitgave van een nummer. Dat was mogelijk door de inzet van velen: bestuursleden, redacteurs en recensenten.

Maar de belangrijkste factor bij het uitgeven van een tijdschrift blijven de abonnees. Zonder uw steun en vertrouwen zou de uitgave van OSO niet mogelijk zijn geweest.

Het is ondoenlijk om hier iedereen persoonlijk te bedanken, ik volsta dan ook met een *gran tangi* aan al onze abonnees, bezoekers van het IBS-colloquium, IBS-bestuursleden, redacteurs en recensenten van OSO en verder iedereen die IBS en OSO een warm hart toedraagt.

Ik wil een dringend beroep op u doen om mensen in uw omgeving te attenderen op ons prachtige tijdschrift. Op dit moment telt OSO circa 700 abonnees en ons doel de komende jaren is 1000 abonnees. Uw hulp en steun kunnen we daarbij heel goed gebruiken.

Aan één persoon een bijzonder woord van dank en dat betreft Wim Hoogbergen die de afgelopen vijftien jaren heeft opgetreden als eindredacteur/hoofdredacteur van OSO.

Onder de bezielende leiding van Wim heeft OSO in de afgelopen jaren een belangrijke kwaliteitsimpuls ondergaan.

Het oktober nummer van OSO is het laatste waaraan Wim leiding heeft gegeven als hoofdredacteur. Per 1 januari 2007 treedt Michiel van Kempen aan als Hoofdredacteur van OSO. Michiel is zoals u allen bekend, door het bestuur van IBS per 1 september jl. aangesteld als bijzonder hoogleraar West-Indische letteren aan de Universiteit van Amsterdam.

Hiermee vertrouwen wij het hoofdredacteurschap toe aan een persoon in wie het bestuur groot vertrouwen heeft. Wij hopen dat een ieder Michiel dezelfde ondersteuning zal geven die Wim Hoogbergen ook heeft mogen ondervinden.

En dan nu het thema van het colloquium van vandaag. Paramaribo heeft in de sociaal-wetenschappelijke literatuur tot nu toe weinig aandacht gekregen. De studie van Ad de Bruijne, één van de sprekers vandaag op het colloquium, naar de stadsgeografische ontwikkeling van Paramaribo uit 1976 vult iets van deze lacune op.

In zijn studie gaat De Bruijne in op het functioneren van Paramaribo als Suriname's hoofdstad en op de rollen die verschillende etnische groeperingen daarin vervullen. Tevens bespreekt hij hoe er in Paramaribo, ondanks alle etnische verscheidenheid, toch geen

duidelijke ruimtelijke segregatie tussen de verschillende bevolkingsgroepen bestaat.

Tussen 1976 en 2006 is het stedelijke landschap in Paramaribo ingrijpend veranderd.

Wie een kijkje neemt in de omgeving van de Tourtonnelaan in Paramaribo-Noord zou zich gemakkelijk in Brazilië wanen. Deze omgeving staat in de volksmond ook bekend als Klein-Belem, vernoemd naar de Belem, hoofdstad van de deelstaat Para, in het noorden van Brazilië, de streek waar de meeste Brazilianen in Suriname vandaan komen.

De Tourtonne heeft zich de afgelopen jaren ontwikkeld tot een concentratiewijk van grote groepen Brazilianen. Ze drukken hun stempel op deze wijk met eigen winkels, bars, pensions, dans- en eetgelegenheden, wasserettes, bakkerijen en telefooncentrales. Hoeveel Brazilianen er in Suriname wonen is niet bekend.

Hun aantal wordt geschat op circa 50.000, ongeveer tien procent van de Surinaamse bevolking. De meeste verblijven illegaal in Suriname en hebben dus geen officiële verblijfstatus.

Een groot deel van de Brazilianen is als garimpeiro, goudzoeker, in de binnenlanden actief.

Sinds de jaren negentig hebben enkele duizenden Chinezen zich in Suriname gevestigd. Over hun aantallen zijn evenals bij de Brazilianen geen exacte gegevens bekend. Zij zijn vooral actief in het supermarktwezen, de detail- en straathandel.

Aan de vestiging van nieuwe groepen zoals Brazilianen en Chinezen liggen processen van globalisering en regionalisering ten grondslag.

De afgelopen decennia hebben als gevolg van urbanisatie steeds meer Marrons vanuit de districten zich gevestigd in Paramaribo. Ook door de binnenlandse oorlog in de 2de helft van de jaren tachtig nam een grote groep Marrons de wijk naar Paramaribo waar velen vanwege slechte sociaal-economische condities en scholing een marginaal bestaan leiden. Aan de andere kant zien wij een ontwikkeling waarbij de Marrons zich als groep duidelijk profileren. Zo neemt het aandeel van Marrons in politiek, wetenschap en de kunsten steeds meer toe. Uit de in 2004 gevoerde landelijke census blijkt dat de Marrons op de derde positie staan van grootste bevolkingsgroepen in Suriname en de Javanen nu op de vierde positie staan. Wanneer ik vandaag in een Surinaamse krant lees dat de werkloosheid in het district Sipaliwini groter is dan 20%, dan baart dit ons ernstig zorgen.

Ook veel Surinaamse ouderen uit Nederland brengen de oude dag nu door in Suriname. Veel woningbouwprojecten zijn gericht op deze voor Surinaamse begrippen koopkrachtige groep Euro-Surinamers, zoals zij vaak door Surinamers in Suriname worden genoemd.

Een laatste groep die niet onvermeld mag blijven zijn de duizenden stagiairs uit Nederland. Wie op vrijdagmiddag of avond een bezoek brengt aan café 't Vat, nabij het bekende hotel Torarica, zou zich aan het Leidse Plein wanen, dit vanwege de honderden blanke stagiairs die op dat tijdstip het café bevolken.

Hoe de bevolking in Paramaribo de verandering van het stedelijke landschap ervaart is tot op heden nauwelijks onderzocht. Blijkens berichten in de media overheerste aanvankelijk een positieve houding van de bevolking ten aanzien van de nieuwe Chinezen en Brazilianen. Velen zijn blij met het groeiende aantal Chinese winkels binnen loopafstand, met vriendelijk lachende en behulpzame winkelbedienden.

Dankzij de aanwezigheid van Brazilianen heeft Suriname er een nieuwe attractie erbij: de carnavalsoptocht, de carnavalsfestijnen en de miss Carnavalverkiezing.

Het toenemend aantal berichten over criminaliteit door Chinezen en Brazilianen markeren langzamerhand een kentering in de houding van veel Surinamers.

In dit verband spreekt men van een Chinese maffia waarbij hun werkterrein de Chinese groep zelf is. Ook Chinese maffiabendes die zich bezighouden met mensenhandel zouden in Suriname zijn neergestreken.

Veel Braziliaanse garimpeiros worden in verband gebracht met criminele praktijken op de vele goudconcessies. In september 2006 was er sprake van een geweldsgolf in het district Brokopondo waarbij een politiepost werd aangevallen en eindigde met de moord op een politieagent.

Inmiddels gaan er stemmen op om een duidelijk bevolkingsbeleid te voeren. In augustus jl. heeft een werkgroep 'Ontwikkeling van het vreemdelingenbeleid' in Suriname, voor naturalisatie, een

inburgeringsplicht voor vreemdelingen voorgesteld, voordat zij de Surinaamse nationaliteit kunnen verkrijgen.

De inburgering houdt in: kennis over de Surinaamse geschiedenis, cultuur, volkslied, vlag, taal en samenleving. Het inburgeringsproces zal in het land van herkomst moeten worden opgestart. Suriname volgt hiermee de trend die internationaal nu gebruikelijk is.

Duidelijk moge zijn dat de laatste decennia het stedelijke landschap van Paramaribo sterk veranderd is.

De centrale vraag op het colloquium vandaag is:

- Wat betekent de komst van deze groepen voor het sociale en culturele leven in Paramaribo?

In het programma zoals dit vermeldt staat in de flyer is een wijziging gekomen. De inleiding van Jolien Sanderse over de invloed van mondiale muziek op de culturele representatie van jonge Marrons in Paramaribo kan helaas niet doorgaan. In de plaats hiervan hebben wij gezorgd voor vervanging door een bijzondere gast.

Het ochtenddeel van deze dag wordt voorgezeten door Aspha Bijnaar. Wim Hoogbergen zit het middagdeel voor.

Voordat ik het woord geef aan de dagvoorzitter wil ik van de gelegenheid gebruik maken om NiNsee en Cordaid te bedanken voor hun steun voor het mede mogelijk maken van dit colloquium.

Rest mij nog u een plezierige dag toe te wensen.